

Üvegkő

Páfrányos izmainkon melegedett össze
mezítelen illattal ötvözött lélegzetünk,
homlokunk összeszáradt sógyöngyökön,
áttetsző aprószőreinken hárfázva kutatott csókért.

Biztonságodon vacogva folyt le a mennyország,
az álló időt felölelve hajamba tűzhettem volna,
de egy szál cigarettából szívtam csak a délelőttöt.

Billogod izzik szoborrá reszkető testemben,
kátránygőzös éjszakán zuhogó bánattal
keserű tejpárává csalódott olthatatlanul
és kiremeg a tekintetben, ússzon a szikra
olajfoltos vizeken a többi csillagfényel,
hogy jobb otthona legyen.

Parányi izomrángásban csörgedező imádság éterében pezsegve,
csak körömágyamon ül a ráció,
és homlokomra csöppen az ég hideg összeomlása:

Kék eukaliptusz ágain csüngő remete szívek
szilánkot roppantanak, izomrostjukra fűzött
könnyecseppeket ilongat a szél.

A gyöngyhuzal nekem termett csillagfüzér,
hogy felkössem az érzést, az emléket, Téged,
és így szabadon újra élj.

Valahol mégis szappanból faragott Krisztus olvad hús tenyeredben emlékeinkbe.

Ereidben gyötörve tör utat, és szótlán sistereg a gondolat: Te is szentség vagy.

